

36

Q. B. V. 3
DE
ANACREONTE
SCHEDIASMA
BIOGRAPHICO-CRITICUM;

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOSOPH.
IN REG. ACAD. UPSAL.,

PRÆSIDE
RECTORE MAGNIFICO,
**DN. JOHANNE J.
AMNELL,**

GR. LIT. PROFESS. REG. ET ORD.
A. MDCCLV D. XII. JUNII,

H. A. M. S.
IN AUDIT. GUSTAVIANO,
PRO GRADU PHILOSOPHICO

PUBLICE EXAMINANDUM PROPONIT

EPHRAIMUS A. AXELSSON,
WESTMANNO-DALEKARLUS.

UPPSALIÆ,
Excud. LAUR. MAGN. HÖJER, Reg. Acad. Typogr.

E. Lind. Themptander

Ecclesiæ. Munketorpensis.

PASTORI.

Et.

Territorii. Strömsholmensis.

PRÆPOSITO.

VIRO. Admodum. Reverendo. & Preclarissimo.

D:NO. MAG. ANDREÆ.
AXELSSON.

Parenti.

Ut. Filii. Amantissimo.

Et.

Longe. Beneficentissimo.

Ita.

Pietate. Summa.

Eternisque. Obsequiis.

Colendo.

S A C R U M.

A καὶ Ω,

§. I.

Erum artiumque origines, quo prius nascentis orbis primordia attingunt, eo distincta minus & difficilis agnoscenda sui vestigia permittunt indagantibus. Neque enim fieri potest, ut e prima illa ætate humani generis, cui sua satis erat rudior simplicitas, quamque, nisi Divina nobis lux affulisset, conjectura quidem assequi, non pervidere certo potuissemus, ea supersint monimenta, quibus attentus in initia singularium quarumvis rerum animus dirigatur & sciendi cupiditatem expletat. Poëeos certe, artis vetustissimæ, ita comparata ratio est, ut primorum licet hominum haut dubie exercuisse industriam eredi possit, qua occasione tamen cœperit, quæ prima ceptæ facies, quod nomen, quod consilium auctoris ultimi, ita quidem nemo constituerit, ut ne aliis idem, quo usus ipse sit, probabiliter differendi jus relinquatur. Sed sive avulum imitati mirabiles concentus, sive, naturæ universæ ordine modum indicante, ἀφεῖ & ὀργῆ rapti,

A

sive

sive Divino insuper afflatu pleni mortaliū antiquissimi carmina meditari didicerint; sorores, opinor, ætate vinit illa Poësis, cui Lyricæ nomen obtigit. Est hæc, quæ, canentis vocem aut instrumenti Musici vices varias dum subsequitur, affectus exprimit commovetque, juncta cum sonantioribus illis modulis opera; hincque *ἀπὸ τῆς λύρας* appellata, discrepat a Poësi reliqua, Musices legibus haut eque constringenda. Namque innocentior tranquillitas, quæ aureæ imaginem ætatis Poëtarum genti peperit, ad amoeni otii & secessus oblectamenta siquidem ubivis invitabat, nec jacundiores nec digniores, quibus falleretur tempus, excitare potuisse curas videtur hominibus, quibus adhuc paucissimi vitæ usus erant, quam ut Divina in novo orbe emicantia opera consideranda exhiberet & celebrenda, cantu primum qualicumque, tum huic aptatis certaque mensura junctis vocibus. Firmat opinionem, quidquid supereft nobis speciminum vetustiori e Poësi. Mosis cantica Exod. XV. & Deut. XXXII, Debore & Barachi Jud. V., Hymnus Hannæ 1. Sam. II, Davidis threnodia in Jonathanem 2. Sam. I, Canticum Hischiae Esai. XXXVIII, Davidis & Prophetarum hymni, quibus naturæ & gratiæ Divina beneficia prædicarunt, aut carmina non erunt, aut Lyricæ erunt Poëeos, summa vetustate conspicuæ & Divinæ reliquiæ. Apud Græcos, docente Vossio a) e Chrestomathia Procli, *ὑμένεια* seu *ῳδαὶ* *τοῦ Θεοῦ*, *πρεσβάτια*, quæ canebantur tibiis, quum ad aras & templa accedendum esset, *Διδύμασι*, quos in honorem Bacchi, inter pocula furore Bacchico concitati, cecinerunt, *Παιᾶνες* in honorem Apollinis & Dianæ, *Νόμοι*, item in honorem Apollinis, *Ἄδωνίδαι* in laudem Adonidis, *Ιωβανχοι* in festis & sacrificiis Bacchi, & *ὑπογχήματα* cum saltatione ad Lyram cantandi, illam præse ferunt speciem, ut inter rudimenta Poëticæ artis, *με-*

a) *Inst. Poët. III. c. 13.*

λανθιστούσιν τοιούτους, id est λαγωναὶ modulamina referri oportet. Lino, Orpheo & nescio cui non e Poëtarum natu maximis, suæ erant Φόρμιγγες, πιθάραι, λύραι, χέλυες, πλῆκτρα, Βαλγάριοι, totidem videlicet testes illius honoris, quem Lyricæ Poësi vindicamus. Immo evaluit in hac ita existimatio præcellentioris originis, ut, integrum artem ubi indicaturi essent illius alumni, instrumenta ipsa, quibus e cunis suis excitata primitus surrexerit, libenter nominarint. Ac patet sane ex inde ipsa Lyricæ Poëseos, quæ in affectibus ciendis plus fere versatur, quam Poësis cetera, exordium carminis vehe[n]ens & mox animum ad se rapiens requiri; carmen ipsum haut longius diduci oportere, aut nimio studio siccioris ordinis langvelcere: tum servandum per integrum carmen eumdem affectum, & jungendam denique in rerum imaginibus & dictionis colore γλυκότητι δεινότητα, i. e. eam gravitatem majestatemque, quam poposcerit partim ardenter tacti animi impetus, partim permiserit argumenti ratio. Nam si illuc sequi licuerit, quo dicit veri similitudo, non nisi gravioribus celebrandis rebus initio destinatam putemus Lyricam Poësin, quales erant aut Divinitati laudes Numinis, aut hujus virtute & auxilio fortibus & virilis edita facinora, aut erectioris Philosophiæ de natura rerum moribusque præcepta. Mox vero, ut fieri solet in humanis rebus, corrupteusu laudabilis instituti castitatem, non ad innoxios modo jocos varii generis accommodari haut invita cœpit, sed & vim postremo eam passa est, ut ad indignissima quævis inservire cogetur lascivienti ingenio perditorum hominum. Ne extra Græciam vagemur, liberalem illam humaniorum artium cultricem, novem consideremus Lyricos, qui simul sumti, spatium LV Olympiadum vivendo completerunt, famæ celebritate singulâri inter suos culti. Horum ALCMAN & IBYCUS Poëtæ, SAPPHO Poëtria, ea ce-

cinerunt , quæ deceptricis plena elegantia , perlungisse maximam partem , nemo doleat honestatis amantior . STE-
SICHORUS , cuius ex amplioribus operibus nonnisi pauci superfunt σίχοι , si modum tenuisset , Quintiliano
judge b) , epici carminis onera sustinuisse lyra , & Homer-
rum potuisse æmulari ; sed & hunc & μετέως ἐρωτικὸν
γενόμενον , τὸν τρόπον τῶν ἀτμάτων συσῆσαι , refert Atheneus c) , ἡ δὲ ή τὸ παλαιόν ἐκάλειτο παῖδια ή παιδιά .
ALCÆI minaces Cœvenas laudat Horatius d) , utpote
tyrannorum impugnantes sœvitiam ; sedis quoque e) ,

Liberum , & Musas , Veneremque & illi
Semper barentem puerum canebat ,
Et Lycum nigris oculis , nigroque
Crine decorum .

Ergo & hujus ad nostra usque tempora haut servata in-
tegra carmina lenissime feraimus . SIMONIDEM Cice-
ro f) quidem non svavem modo Poëtam , sed & doctum
& sapientem vocat ; nec BACCHYLIDI forte , qui reli-
quis singulis posterior ætate claruit , deneganda laus ,
quam illi tribuunt veteres , reverentius habitæ modestiæ .
PINDARUM , reliquorum suo merito celeberrimum , li-
cet ætate haut primum , cuiusque solius odæ , majori nu-
mero , adhuc superstites leguntur , Plato g) , in Poëtas
censor acerrimus , vatibus annumerat , οὐοι θεῖοι ἐστι
tamque multa bonæ frugis continet , in summorum vi-
torum laudibus occupatus , ut nollemus , potuisse tamen
Incasari ab Atheneo , quasi sui etiam μηδόντα Tevedig
Θεοζένες ANACREONTEI vero modum carminis , ar-
gumentum , virtutes , nævos , si explicati cognoscere
tibi non injucundum fuerit , Amice Lector , his , quæsu-
mus , oculos pagellis commodare ne graveris , quibus

com-

b) Inst. Orat. L. X. c I. e) Deipnos. L. XIII. p. 601. d)
Od. IX. L. IV. e) Od. XXXII. L. I. f) De nat. Deorum.
L. I. c. 22. g) In Menone p. 84.

complecti breviter conati sumus, quidquid nobis licuit patentioris e campi amoenitatibus decerpere. Nostro nos proposito non excidemus, si Tuo judicio æquo & faventili non exciderimus.

§. II.

Anacreonti, diverso ab eo, quem memorat Scholasticus Nicandri ad Theriaca, Τέος urbs, sita in peninsula Joniae, ubi Erythræ, Clazomenæ & Myconnesus, hincque non confundenda cum altera, dicta Τίσιον, in Paphlagonia, juxta litus Ponti Euxini, natale solum præbuit. Τίσιον igitur antiquis appellatus est a patria; & *Musa fidesque Tisia* Horatio a) & Ovidio b) idem est atque Anacreontea. Nobili familia eum ortum, & quidem Soloni fuisse cognatum, a Platone c) innui putant Fabricius d) & Anna Daceria e), vix alio tamen nixi fundo, quam inepta versione Serraniana. Platonis hæc sunt: ή τε γαρ πατέρας ὑμῖν οὐκοιούσι Κερτίς τε Δρωπίδος, καὶ ἵπο Αιανηέσουτος, η̄ ὑπὸ Σόλωνος, η̄ ὑπὸ ἀλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκριμασμένη παραδίδοται ἡμῖν, ὡς διαφέρεσσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ η̄ τῇ ἀλλῃ λεγομένῃ ἐνδαινονται. quæ sic vertenda esse: Nam paternâ domus, vel familia vestra, quæ eadem est ac *Critiæ*, filii *Drovidae*, & ab *Anacreonte*, & a *Solone*, & ab aliis multis Poëtis celebrata est &c.: tum per se patet, tum monuere insuper Kusterus f) & Baylius g). Patrem, ut refert Svidas h), alii Scythinum, alii Eumenium, Parthenium alii, alii Aristocratum perhibuerunt. Nos hinc colligimus, obcuriori eum loco natum, qvam fieri alias vix potuerit, ut dubium parentis nomen, per incerta opinionum, apud antiquos ipsos, fluctuaret. E patria in Samum, insulam maris Ægæi, quo casu haut constat,

a) Lib. I. od. 17. b) Art. a. III. 330. Trist. II. 364. c) In Charmide p. 157. d) Bibl. Gr. I. I. p. 545. e) In vita Anacr. præm. Vers. Gall. f) In ep. ad. F. Gaccon. g) In Lexic. voci *Anacr.* h) In Lexic. v. *Ayanç*.

constat, sese contulit. Nam ibi vixisse, auctor est Herodotus, qui παρεῖναι, ait, ὁ, id est Πολυκράτης Sami Regi, καὶ Ανακρέοντας τὸν Τήιον· καὶ καὶ ἔστι ἐν προνοίᾳ αὐτὸν πατηλογέστα τὰ Οροπέδια περίγραπτα, εἴ τε καὶ συντυχίῃ τις τοιαύτη ἐπεγένετο ⁱ⁾. An vero hinc inferri possit, quod autumat Faber ^{k)}, valde familiariter eo usum fuisse Samiorum principem, & consilia cum eo communicasse omnina. judicent alii. Aperie quidem id non fatetur Historicus. Et sane multo aptiorem testem citare potuisset Faber aut Ἀλιανοῦ, qui, Πολυκράτης, inquit, ὁ Σάμιος ἐν Μάρσας ⁿ, καὶ Ανακρέοντας ἑταῖρος τὸν Τήιον, καὶ διὰ σπεῖρης ἦγε, καὶ ἐχαίρετο εἰπών καὶ τοῖς ἐκεῖνοις μέλεσιν ^{l)}, aut Strabonem, cuius sunt: Τέρω, πεπτερός Πολυκράτει, συνεβίσσεν Ανακρέων ὁ μελοποιός, καὶ διὰ καὶ πάσα η ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτῷ μνήμης ^{m)}. Occiso autem Oretis fraude Polycrate, haut a vero ablutus, in patriam iterum concessisse Poëtam, hincque vocatum Athenas ab Hipparcho Pisistrati filio, Athenis tum imperante, secundum ea, quae habet Plato: ἐπ' Ανακρέοντας τὸν Τήιον πεντηκόντορον σειλας ἐνόμισεν εἰς τὴν πόλιν. cfr. Ἀλιανοῦ ^{o)}. Quin & additas ab Hipparcho literas, summæ interpretes humanitatis, scribit Faber ^{p)} tam certus, quam si præsens ipse legisset oculis. Nobis ficte hæ videtur eadem liberalitate ingenii, qua utitur F. Gaconius ^{q)}, ubi integrum vitæ Anacreonticæ scenam, odisque singulis componendis datae in aula Polycratis occasione haut aliter persequitur, ac fabularum, quæ vocantur, Romanensium solent auctores, immiscendo falsa veris, & quam licuerit cumque inducendo speciem. Quod si re ipsa evenerit, quod habet Svidas ^{r)}, ut ἐκπεσσῶν Τέρω Ανακρέων διὰ τὴν Ισιδίαν ἐπα-

ⁱ⁾ Lib. III. Cap. 121.. ^{k)} Vie des Poët. Grecq. ^{l)} Hist. Lib. IX. c. 4. Conf. L. XII. c. 25. & M. Tyrii dissert. 21. ^{m)} Lib. XIV. ⁿ⁾ In Hipparcho p. 228. ^{o)} V. Hist. L. VIII. c. 2. p) L. cit. ^{q)} In Gallic. vers. Anacr. ^{r)} L. cit.

νάζαον ὄντην Αβδηγα εἰ Θεάν, necessum est, ut credatur, Athenis relictis, secundum revertisse in patriam, quum motæ illæ ab Histioe turbæ post mortuum Hipparchum denum exstiterint. Hoc unum constat haut dubie, vixisse Poëtam eo tempore, quo ambo illi Principes in Græcia florebant, id est circa finem seculi sexti ante redemptum orbem. Certam vero Olympiadæ, quæ maxime claruerit, definire velle, quod egit post Eusebium ^{s)} & Svidam ^{t)} Faber ^{u)}, hujus in emendando textu frustra laborans, & Balletus ^{x)}, eo minus congruens esse recte monet Baylius, quo sit manifestius, vitam Poëtæ per Olympiadæ plures & bene multas prolatam fuisse. Lucianus: Ανακρέων ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς ἔζησεν ἕτη πάντες καὶ ὀγδόνιοντα. vixit annos LXXXV ^{y)}. & Valer. Maximus statum humanæ vite modum transgressum ^{z)} ait. Immo ipse Od. LIX:

Πολὺς μὲν ἡμῖν ἥδη
Κρόταφος, καέας δὲ λευκόν.
Χαρίεσσα δὲ ἐπ' εὐθ' ἥδη
Πάρεσ, γηραιέος δὲ ὁδόντες &c.

Quod eo mirandum magis, quo intemperantius vixerit, vino & amoribus turpissimis ultra omniem modum deditus, uti ne suis quidem fateri verbis puduit gloriabundum, tum alibi sive, tum Od. XXXVI.

Tί με τοὺς νόμους διδάσκεις; &c.

Μᾶλλον διδάσκει πάνευ

Απαλὸν πόμα Λυατε.

Μᾶλλον διδάσκει πάκεν

Μετὰ χρυσῆς Αρρεδίτης.

tum XXXII. Ei φύδα πάντα δένδραν &c.

Quam-

^{s)} Chronic. ^{t)} L. cit. ^{u)} In notis ad Anacr. p. III.

^{x)} Jugem. des Sav. Tom. III. p. 314. ^{y)} In Macrobiis.

^{z)} Lib. IX. c. 12.

Quamvis igitur indignoris consuetudinis cum haut pudica Sappho male eum accusaverint non nulli, repugnante intervallo temporis, quo ab hac ipse disjunctus vixit; tamen usque eo sedissimis implicatum cupiditatibus vel sola arguunt carmina, quæ ætatem tulerunt, ut, unica ista caruisse culpa, laudis oppido parum adferat. Quamquam etiam in voluptatem pronis haut magni constare solet opes æ dvitias contemnere, veroque adeo non absimile videtur, quod ex Aristotele narrat Stobæus, ex Arsenio Gyraldus, nempe donatum quinque talentis a Polycrate, ubi duabus noctibus cogitatione pecunia a somno detentus fuisset, restituisse onus illud, libereque fassum: & τημαδαι αυται της Φροντιδος tamen nescio quo fato accidit, ut ne tantillum quidem indicium bonæ mentis satis illi asserat auctoritas Historicorum, qui recentius vixerere, quam ut fidem, tacentibus aliis, ubique inveniant. Socrates apud Platonem a) Ανακρέοντος της σοφης meminit, sive quod vulgatam secutus opinionem, qua putabantur olim Poëtæ scientiae omnis condipromi, sapientem vocari, quem Poëtam publica fama loquebatur, sive quod ingeniose & pulcre dicta haut paucæ in poëmatiis Anacreontis, uti innuere videtur totius in eo loco dissertationis ratio, spectarit. Nam id voluisse serio Philosophum, ut hominem, sui impotentem & ab honestatis studio remotissimum, sapientiæ laude celebraret, nec Socratis in disciplinam nec Platonis quadrat. Cæterum vitæ haut dispar exitus. Uvae passæ succo tenues & exiles virium reliquias foventem, unitus grani pertinacior in avidis faucibus humor absunxit, dicente Val. Maximo b), & consentiente Plinio c). Mortuum varie nobilitarunt næniae. Breviores hæ duæ viventis olim mores optime expingunt:

Ω τὸ

a) In Phædro p. 235. b) L. cit. c) Hist. Nat. Lib. VII. c. 7.

ANAKPEΩΝ.

9

Ω τὸ φίλονί στέψας φίλε βάσειτον, ὃ σὺν αὐτῷ

Πάντα διαπλώσας ή σὺν ἔρωτι βίον.

& Ω ξένε, τόνδε τάχφον τὸν Ανακρέοντος ἀμείβων,

Σπεῦσόν μας παριών· εἰμὶ γὰρ ἀνοκότης d).

Nec illepidum illud recentioris Galli, qui apud inferos, inter Poetas alios, inventum forte Anacreonta & rogatum a se, ut lyrae experimentum ederet, securum respondisse fingit:

Comment voulez-vous que je chante?

De ces vers que l'esprit enfante

Je n'ai jamais connu le tour:

Depuis que j'ai perdu le jour,

Mon ame est toujours indolente,

Je suis sans vin & sans amour.

Comment voulez vous que je chante e)?

Statua vero posita post obitum Athenis, hominem exhibens ebrium & canentem, (qua de re Pausanias,) et si non acceperat epigramma Leonide, quod servavit Anthologia epigr. f), vivus olim qualis fuerat Anacreon, satis superque edocet.

§. III.

In otio æstatem qui consumxit omnem, & ingenio ubique valuit facillimo, in pugillares referret, necesse erat, quidquid exuberans ardor ludentis animi suggesterat. Scripsit igitur ἐλεγεῖα η ιόμβες, παροιμία τε μέλη, η τὰ παλέμενα Ανακρέοντεα, Svida teste, quorum non nulla forte in superstite etiamnum μελῶν συντάγματι continentur. Elegos laudat Dion Prusieus a) & Hephaestio in Enchiridio b), qui & hymni in Dianam fragmentum affert. Epigrammata quædam ab interitu prohibuit Anthologia Epigr. Græc. Carmina amatoria Anacreon invenisse, primusque odarum usum ad convivia extendisse

R fertur

d) Anth. Lib. III. c. 25. e) Le Misanthrope. T.I. p. 22. f) Lib. IV. c. 26. a) Gyrald. L. IX. Poët. Hist. b) Fabr. B. Gr. I. c.

fertur apud Clementem Alexandr. c), quorsum etiam spectant cantio ejus convivalis πέος τὸ ἀνεμένως Σῆν & ceteræ. Sed si qua istius inventi gloria, Anacreonte, quos vidimus §. I., antiquioribus Lyricis vindicanda. Τῶν μελῶν LX plus minus, prout varie numerant censores, hodie leguntur, deletis ceteris temporum injuria-
ne, an in verecundos lectores faventiori præsentia. Et si enim multis laboravit J. C. De Pauw d), ut ostenderet, non quidem intusa forte quedam spuria in odarum illam cohortem, cui Anacreontis nomen præfixum nunc apparet, quod & fatentur alii, sed ne unicum quidem ex omnibus, Anacreonti, ut vero auctori, tribuendam esse; tamen aliud obtinuit nihil, quam ut audaciam sollicitantis recte credita mirarentur Critici, & pondera tam crudæ opinionis esse omnino nulla demonstrarent. Non dissimulandum quidem, præter duos manuscriptos codices, quos habuit H. Stephanus, pereuntes dein cum eo, nulla relicta spe inveniendorum amplius, paucissimos in litterato orbe visos fuisse. Sed sufficit, opinor, vel eorum fides, ut Anacreonti in universum tribuamus ea, quæ tributa ei in illis novimus, præsertim, qvum apud Gel-
lium e) eamdem odam, quam Anacreontis annume-
rant illi codices, Anacreontis esse crediderint illius dum temporis Critici; & in veteri Anthologia epigramm. Græc. habeantur etiam, sub Anacreontis nomine, odæ haur nullæ ex iisdem illis, quas suis e codicibus expref-
fit Stephanus. Urget Pauwijs Ionicam dialectum, qua scripsisse Poëtam Svidas asseverat, cujusque tenuia vel nulla potius sibi videatur indicia reperisse in μέλεσιν illis, quæ Anacreonti abjudicat. Nos illum adimemus scrupulum, ubi in seq. §. dialectum Poëte data opera exa-
minatur sumus. Cetera, quæ nimium sibi fidens novator protu-

e) Stromat. Lib. I. d) in præf. ad ed. a se Anacr.
e) N. Attic. Lib. XIX. c. 9.

protulit, eorum probant nihil, quæ proposuit. Nota est lis Harduiniana. Quia suspicione Gallus tantum non omnia petuit vetustatis monumenta, hanc in Anacreontica convertere voluisse totam videtur Batavus. Postquam vero H. Stephanus naufragas tabulas primus ediderat Paris. 1554. 4. adiecta versione Latina, metro Anacreontico adstricta, Eliæ partim Andreæ, partim ea, quam suam ipse vocat, Joh. autem Aurato, incertum qua ratione, adsignat Scaliger, sèpius dein tum ab ipso Stephano, tum ab aliis repetito studio in lucem prodierunt. Atque harum editionum præ ceteris eminet Stephanica, vulgata Parisiis 1556. 8., tum quia rarior, tum quod typorum chartæque elegantia oblectet. Recentiora fere & celebriora exemplaria sunt, quæ dedit Tanaqu. Faber Salmuri 1660 & 1680. 12. Jos. Barnesius Cantabrig. 1705. 8. Vilh. Baxter. Lond. 1710. 8. J. Cornel. de Pauw. Traject. ad Rhen. 1732. 4. In Gallica metra multas odas Anacreontis transtulisse dicitur & ipse Stephanus, & Ronfardus, & Arm. Joh. Bouthillerius Ranceus, inclitus dein titulo Abbatis de la Trappe, numquam licet typis edita. Integras edidit Remigius Bellaqueus Paris. 1556 & 1685. 12. ad fidem non Græcae originis, sed verlionis Latinæ Stephanianæ. In prosam patro sermone transfudit Anna Daceria, & junc-
tim evulgavit cum Græco textu, Paris. 1681. & Amst. 1693. 12. Successit Longopetræus, (Longepierre,) qui versus vertendos versibus ratus, Græcis apposuit a se confessos Gallicos Paris. 1684 & 1692. 12. Idem conatus Ant. De la Fosse, inter reliqua opera a se elaborata Gallicum Anacreonta typis commisit 1704. Qvunque tot interpretum nemo desiderio satisfecerat Franc. Gaconii, qui ficto nomine *le Poëte sans fard*, quam suo, appellari maluit, ipse rem adgressus, liberiori versione e Græcis oda-
riis fecit Gallica, & utraque, post amplissimum prologum,

Historiae Anacreontae, cuius meminimus §. 2, immixta dedit Roterod. 1712. 12. Carmine Italico conversus Anacreon debetur Francisc. Ant. Capponio, qui Venet. 1670. 12. eundem edidit. Labores persimiles Bartholomaei Corsini publicavit Regnerius Maresius Paris. 1672 12. recusos Neapol. 1700. qui suas dein vires ipse expertus 1693. 8. ibidem imprimi curavit *Le Poësie d'Anacreonte tradotte in verso. Toscano, e' d' Annottazioni illustrate*; adjuncto ad finem exemplari Græco, & singulis odis Italicis subjectis etiam Gallicis: quod opus adeo placuit Italis, ut recuderetur Florentia 1695. 12. Post hunc Ant. Maria Salvini Anacreonta Italicis versibus expressit Florentia 1695. 12. sed ita, ut ejus industriam vicerit Alexand. Marchettus, qui *Anacreonte in versi di diverse maniere* edidit Luccæ 1707. 4 f) Anglis Poëtis ut placeret Anacreon, effecisse Abrah. Cowlejum & Th. Stanlejum perhibet Fabricius. Odam XXVIII a Germano Poëta expressam offérunt Acta Eruditorum Germanica, quam junctim cum ceteris 1698. Nordhusi versibus Teutonicis dudum complexus fuit Casp. Ernest. Trillerus.

§. IV.

In veteri quoddam codice Romano a) συμποσιανά ἡμίσηπβα vocantur, quæ in impressis leguntur sub titulo Αναρέοντος μέλη. Nimirum speciem præbent, ac si dimidiæ parte tetrametri lāmbici brachycatalecticī constarent, hincque ad classem lāmbici dimetri catalecticī referuntur vulgo apud auctores metricæ attis. At si recte putemus, dicendam potius ea libertate usum; cum Lyricis antiquioribus ceteris, Anacreonta, ut arte adeo certis syllabarum quantitatibus se non obstrinxerit, quin

f) Cfr. D. Clément: *Bibli. Historique & Critique*. Tom. I. p. 288. a) Quem consuluit Barnes. vid. *Acta Erud. Germ.* Tom. 172. p. 242.

quiñ fui fervori spiritus lyræque modulis indulserit non
nunquam syllabas & voces, quas rerum ordo poposcerit
magis & fингentis ingenium, quam definiti cujusdam me-
tri mensura. Non igitur nobis id jam sumimus, ut ejus-
modi formam Anacreontei versus indicemus, ad quam
reduci commode queant in universum singuli. Sed ut
intelligatur varietas eo facilius & distinctius, observamus,
examinato, quantum licuit, Poëta, versus ejus in tres
pedes, cum remanente syllaba, ut plurimum resolvi;
(tumque primo loco certi *Anapestum*, secundo *Iambum*,
tertio pariter *Iambum*, quem excipit syllaba versum clau-
dens, modo longa, modo brevis. Exempli gratia od.
III. 1. Μετεοριστος ποδί αγασις quod metrum dein per
totam servatur odam, uti & per IV. VII. VIII. XXI.
XXVIII. XLIII. XLV. XLVI. XLVII. XLIX. L. LIV.
LIX. LX. LXI integras, nisi nostra nos forte alicubi in-
metiendo industria fecellerit; in odis V. VI. XXII. XXIX.
XXXVII. XXXIX. XLII. XLI. LI. LII. LIII. LVII pau-
culis exceptis versibus, regnat; nec defunt ejusdem ex-
empla, hinc inde sparsa per alias multas: ita ut, si deno-
minare ab usu frequentiori oporteat, hoc maxime me-
trum *Anapæstion* appellaverimus. Ab isto autem velu-
ti πεποτυπῳ ita: dein receritur, ut anapæsti vices in pri-
ma regione crebro subeat *iambus* & *spondeus*, uti docent
exempla obvia in od. I. II. IX. X. XI. XII. XIII. XIV.
XV. XVI. &c. rarius *Pyrrichius*, ut XVIII. 4. φέγ-
γενν, *Trochæus*, ibid. 7. τῶν τελετῶν πάρενω, consi-
ibid. v. III. XXXIV. 1. 2. 3. 4. 5. XXXVIII. 4. 10. &c.
(tumque, ubi sequitur *iambus*, ejusdem cernitur forma
metri, quod, e dactylo, *trochæo* & *spondeo* conflatum,
Ariophantum vocat Scaliger b), *Trochaicum* Sanado-
nius c), *Tribrachys*, XXVI. 1. Οτεύ δ, *Molossus* XXIV.

b) Poët. L. II. c. 18. c) dissertat. sur les vers D^r
Horace.

6. μηδὲν μοι, XLI. 16. τὰς δὲ Φερτίδας. nisi in ultimo
locu Amphimacrum dicere malueris, cuius exempla plu-
ra od. V. 12. XXXVIII 3. LIII 2. 16. Bacchius, XXIV.
1. ἐπειδὴν. Palimbacchius, XXXVII. 10. νέρποσ γεῖα,
quod tamen alii legunt νέρπης ἵτας, ita ut fiat Daetulus,
quem etiam videmus versu mox sequenti 11. tum od.
XXVII. 1. LII. 1. In secunda regione haut raro pro iam-
bo vititur Trochaeus, ut od. V. 2. μίζωμεν Διογύσω. Conf.
ibid. 14. 15. VI. 2. XVIII. v. ult. XXII. 5. XXVI. 1.
XXVII. 4. 5. XXVIII. 3. XXIX. 43. XXXVI. 8. XXXVII.
3. 13. XXXIX. 2. 9. 13. XLI. 9. XLII. 9. 10. &c. quo in
casu, ubi proximus fuerit iambus, aderit metrum alias
dictum Pherecratum, quod spondæo, daetyo, & spon-
dæo constans oden complet integrum XXX. Rarius oc-
currit Spondeus, XXIV. 3. χρέον ἔγνων ὃν παρηλθόν. conf.
XXXVII. v. ult. XXXVIII. 5. 7. XXXIX. 5. 15.
Pyrrichius, XXXVI. 6. XXXVII. 12. XXXIX. 22. XI. I.
15. L. 8. Tribachys, XXXVII. 6. Daetulus, XLII. 15.
γεθητεῖσιν ἀμφά νέρπαι, pro quo tamen νεοθηλέσ' legunt a-
lii. Anapæstus, V. 13. XXIV. 8. XXXVII. 1. LIX. 4. 10.
In ultima denique sede pro iambo est Spondeus, XVIII. 6.
XXIV. 6. XXV. 9. XXXII. 18. XXXIX. 23. XLI. 9. Pyr-
richius, XVIII. 16. XXIV. 7. Anapæstus LIX. ult. αἰνεῖ-
σαι, quem tamen ut evitent alii, corrigunt νερβῆναι,
haut scio an eleganter satis & opportune. Quin & inte-
gra dimetra iambica acatalecticca leguntur XVII. 18.
Τὶ δὲ ἄστεις Βούτεω. XVIII. 10. Μᾶλλον πόνεις Διός γένος.
18. Σύναπτε νέρπες ἐνπρεπεῖς. XXV. 3. Τὶ μοι πόνων τί
μοι γένον. Od. IX. 31. habetur Jambicus dimeter hyper-
catalecticus: καὶ δεσπότην Αναντέστα. Plane singularia sunt
VI. 3. μεθύσομεν ἀβρά γελῶντες. XVIII. 12. μόσις νέρπων
ἡ Κύπεις. XXIV. 4. Οὐ δὲ ἔχω δραμεῖν, εἰς σίδα. 5. Μέθετέ
με, Φερτίδας. XXXIX. 3. Λιγαῖνεν ἀρχεται Μέσας. LIII.
3. Συνεταιρεῖ ἀνήστη μέλπειν. quorum tamen pleraque ita
ιαμβο-

Inmutarunt novissimi editores, ut metrum constaret accurius, quo jure, qua auctoritate, ipsi viderint. Solum enim ob metrum, invitis codicibus, Poëtin, qualis erat Anacreontica,

Non elaboratum ad pedem,

Horatio d) dudum teste, effectam sollicitare, nobis quidem in æquioris regulas Critices haut convenire satis videtur. Dramaticorum certe & Lyricorum tum Graeci tum Latini, quo antiquiores scripserunt, eo superiores erant præceptis, quæ limatior postea ars firmavit, eoque minus ad hæc exigendi sunt. Neque audemus proinde, ob inæqualitatem metri, in quibusdam odis, quæ Anacreonti vulgo tribui solent, admodum conspicuum, easdem illi subtrahere, nisi alia in posterum valentiora argumenta acceperint. Immo docent fragmenta hinc in le collecta, tum ex veteribus Poëtis aliis, tum ex Anacreonte, cautius omnino versandum in ea ad metri prescriptum castigandi antiquos industria, qvum istorum permulta ita comparata sint, ut peritissimorum etiam metricæ artis doctòrum acumen fere eluserint. Liquidum autem patet, brevius illud & sponte velut decurrens metrum, quod fecutus est Anacreon, mollibus, hilaribus, jucundis aequè congruere, ac firmatiis & rotundius Hexametrum Heroicis, abruptum Elegiacum, flebilibus; præterim qvum ad cantum & solutoris modum Mulicæ vix aliud applicari olim potuisse videatur promptius & felicius. Nec minus intelligitur, Ionicam esse dialectum, cuius deliciis suas auxerit Anacreon. Huc enim spectat omissa contractio in φιλέστη, φιλέει, δοκέω, φιλέω, ποθέω, συγέω, ἐγχέω, ὄσέων, χρυσένη &c. terminatio σι addita dativis pl. παλαιμέσσοι, ηροτόδος, φοίνοις, πτερέσσοι &c. ή pro σε in νεννίνης, νεύην, λύην, δειρήν, φονίνης, παρεμήνης, ὀπώηνης, σκηνήν, ετούτην.

(d) Epod. XIV. 12.

έταιρην, Φθονερήν, Φαρέτην &c. genitivus in εω, ut δαφ-
νηφόροι, φιλολαϊδόροι, in εω & εων, αἰδεω, βοῶτεω, θυ-
ρέων, δενδρέων. tum voces κέαται, πράδην, κέναι, ρῆται,
κράται, quas passim in Anacreonteo carmine pe-
ritus facile agnosceret. Pauilio vero, supra memorato,
quid respondeamus, hinc discimus, quamque in Poë-
tam quadret lās διάλεκτος, quæ apud Suidam adeo offen-
dit audaciorem Criticum. Neque enim impediunt Dori-
ca & Βάρβιτος, τὰς Αφροδίτας, τᾶς, ών, λῆς, πάρα,
utpote rariora & Ionicis eo minus opponenda, quo con-
stet certius, neminem unquam Poëtam uni dialecto ita
adhæsisse, ut non alias hinc inde admiserit. Porro a-
pud Anacreontem exempla passim obveniunt ὄμοιοτελέ-
των, quibus tantum venustatis debet ejus Poësis, ut stu-
dio affectasse Rhythmum Poëta judicetur Barthio e). Nos
illi adsentiremus, nisi αὐτοψία duceremur, ut credamus,
adhibitos rhythmos ab eo, ubi se ultro obtulerint, non
quæsitos tamquam necessarios, aut artis cuiusdam ad re-
gulas elicitos. Nec negari potest, paronomasias & repe-
titiones creberrimas, tum singularium vocum, articulo-
rum in primis, tum integrorum versuum, Anacreontæ
Musæ nativas esse, decorisque & svavitatis, quæ mox
animum pelliciat, multum adferre, uti fidem faciet le-
gentibus odarum quælibet primum obvia.

§. V.

Verumtamen alia sunt, opinamur, digniora, ob quæ
ἡδὺ, γλυκὺν, χαριεύτα nostrum antiquis dictum narret Stephanus a), & μέλη non solum, sed & mella apud eum
invenerit Scaliger b); quæque mereantur, ut tribui ei
recte possit illa Xenophonti a Quinctiliano c) tributa
jucunditas in affectata, sed quam nulla affectatio possit
asse-

e) Adversarior. Lib. XXXI. c. 7. p. 1431. a) Praef.
in Anacr. b) Inst. P. L. I, c. 44. c) Inst. Or, L. X, c. I.

affequi. Scilicet hūc Poëtæ concessum a Musis fuerat, ut naturam expressurus artis ope, non obrueret hujus apparatu, & sui dissimiles redderet imagines, quas ipsa exhibuerat. In fingendo ingeniosus, sed nusquam nimius; in expingendis iis, quæ fixerat, naturali adquiescens pulcritudine: in verborum figurarumque selectu atque usu liber; sed naturæ proximus veritati, in colore omni & specie dictionis sensus ipsos feriens legentium: propter ea placet maxime, quod, ut placeret, nusquam inveniatur anxie laborasse. Quam dolendum igitur, tanti leporis tantarumque gratiarum Poëtam, dulcedinem, quæ honestati ineft, divinamque ejus excellentiam adeo non gustasse, ut μόνος ἔργως αὐτῶν δι) noverit, nec aliud fere cogitaverit, quam πιεῖν πιεῖν αἴμασι e). Quod agunt Pictorum specimena judicaturi censores, ut libenter avertant oculos, si qua audacior licentia artificis inimica probis moribus exprefserit, at laudent tamen & mirentur vim atque elegantiam ductuum, colorum, situs, ordinis; idem nunc agendum nobis est, ubi de meritis Anacreontæ Lyrae pronuntianda est sententia. Improbamus & detestamur pleraque argumenta, illa nimirum, quibus dissolutæ mentis levitatem prodidit Poëta, & stultissimarum perturbationum tristia monimenta posuit; juxta vero non possumus, quin delicia & robora in eo agnoscamus artis, qua abusus est. Neque enim illas solum regulas servavit, quibus Lyricam Poësin in universum contineri diximus §. 1. uti patebit in odas singulas inquirere volentibus; sed & tot indicis aliis felicissimum se Poëtam declaravit, ut hac sola ex parte si consideretur, locari beat inter principes. Fidem illius rei facturus Batteuxius f) odas I. IX. XVII. XXII. XXX. XLV. explicuit, quoque singulæ se commendent ubertate pulchritudinis

C

d) Od. I v. ult. e) od. XXXI. 2. f) Cours. des bell. Lettr. Tom. III. p. 48. f.

tudinis enuoleate & polite tradidit. Sed & reliquit nobis bene multas, in quibus idem præstare officium Poëtæ liceat. Quam lepide, quælo, & apte simul venustaque in od. III. fingit ἔρωτα velut innocens Βρέφος μετονυκτιοῖς ποθ' ὥραις Βρεχόμενον, καστέληνον, κατὰ νύκτα πεπλανημένον fores pulsasse dormientis, tantumque effecisse pre-cibus, ut immissus misericordiam primum moverit hospiti, tum ab hoc exceptus habitusque humanissime, post institutum familiarius colloquium, ita illi τόξον suum prædicaverit & extulerit, ut ignari μέρον ἡπαρά ωσπερ σίρην transfixerit, & intempestive misericordem καρδίνην πονήσαντα reliquerit. Adde molliissimos lusus in od. XII. λάλης illius χελιδόνος, quæ somnianti ὑποεργαστὶ φωναῖς αὐφεπάσσοις ausa fuerat simulacra jucundissima; itemque φίλην illam alteram in od. XXXIII. ἐτησίν μολέσσαν, cuius in καλήν imaginem adeo percellentem Poëta intuebatur eorum, quæ suo in pectore accidere sentiebat atque peragi. Fingine quidpiam poterit liberalioris plenum joci atque amoenius adeo querelis illis, quibus matrem aggreditur od. XL. τραχεῖς ἔρως & τὸν δάκτυλον δαχθεῖς ab Ἐφεσοῖς πτερωτῷ, ὃν καλέσσι μέλιτταν οἱ γεωργοὶ, responsoque matris, quibus filium solatur? In his singulis quanta specimina facilis & nusquam coacti ingenil, sed & quantus regnat modus, quam idonea & concinna brevitas! Ea tantum memorantur, ea spectanda sola exhibentur lectoribus, quibus opus erat, ut sentirent, quæ spectassent. Testem allegamus noctis imaginem od. III.

Μετονυκτιοῖς ποθ' ὥραις.

Στρέφεται ὁτ' Αρκτος ἡδη

Κατὰ χεῖρα τὴν Βώτης,

Μερόπων δὲ φῦλα πάρτα

Κέσσται, κόπω δαμέντα.

Ubi signis licet amplissimis intempesta noctis, e cœlo non minus quam terra petitis, quinque tamen versibus, iis que

que brevissimis, eadem in animos insinuat lectorum, quæ tumor succumbens poëta recentior per integras paginas diduxisset, oscitante lectore. Allegamus similitudinem, qua humanæ vitæ caduca spes deploratur od. IV.

Τροχὸς ἄρματος γένερος οἴσα

Βίοτος τρέχει κυλίνδεις.

Ολίγη δὲ κεισόμεθα

Κόνις, ὅσεων λυθέντων.

ubi τροχὸς, ἄρμα. τρέχειν, κυλίνδειν, volubilitatem vitæ celerrimamque fugam vivide adumbrant. Immo fastigentes solutasque humanas vires offerunt ὀλίγη κόνις, ὅσεα λυθέντα, in quibus nil nisi tenue, contemptum, debile, iners cernitur; tum κεῖσαι, id est, prostratus, imbecillis jacere, &c., auctore Eustathio in Homerum, τεθνηκέντα. Neque omittamus rosam, quæ Poëta Od. V. est ἁδὸν καλλιθέαν, φέρισον ἄνθος, ἔπειρος μέλημα θεοῖσι τερπνόν.

& Od. LIII.

Τόδε -- θεῶν ἄρμα,

Τόδα γὰρ βροτῶν τὸ χάρμα,

Χάρισιν τὸ ἄγαλμα ἐν ὀρεσι

Πολυανθέων ἐρώτων &c.

Nempe floris, & colore & odore præcellentis, decora ita verbis assequitur, ut nesciverimus, an pulchriorem speciem inducturus tabellæ pictor sit vel sollertissimus, sicuti eumdem exhibere oculis intuentium aggrederetur. In Od. XXXVII quando χάριτας ἁδὸς βρύειν, κῦμα θαλάσσης ἀπαλύνεις γαλήνη, νῆσσαν πολυμβᾶν, γέρσεων ὄδευειν, ἀφελῶς λάμψεις Τίτανε, νεφελῶν σκισὶς δονεῖσαι, τὰ βροτῶν λάμψαι ἔργα &c. viderimus, quis non veris statim se sentire afflantem snavissime auram fateatur, illamque temperiem aeris, quam Poëtarum celebrarunt innumeri, sed vix ulli felicius & liquidius nostro Anacreonte? Vitæ faciem, quæ, paucis contenta, honesto rebeat otio, & amplitudini illi atque pompæ, quæ nil nisi

magna est servitus, innocentia tranquillitate nec infida
umbra, mirum in modum antecellit, sub imagine τέρ-
τρος ita describit Od. XLIII, ut, nisi vereremur latuissime for-
te in animo Poëtae quidpiam, quod dissolutum nimis putari
posset, invideremus facile contemptæ vulgo bestiolæ pa-
tentia regna & ubique paratas sine cura dapes. Quid-
quid sit, ille

- - δενδρέων ἐπ' ἄνθεων
Ολύμπιν δρόσου πεπωκας,
Βασιλεὺς ὅπως αἰσίδων
eujus - - εἴη πάντας
Οπόσαι - ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὅπόσαι Φέρεσσιν ἀραι. &c.
Θέρεος γλυκούς προφήτης. &c.
Σοφὸς, γηγενῆς, Φίλυμος,
Απαθῆς, αναιμοσαρκος,

Specimen subministrat evidentissimum, quo & Graecæ
lingvæ metiamur copiam, & Poëtae facetias bellissimæ
opes ingenii. Tristius quid spectaculum concitat Od.
LIX. ubi πολοὶ κρόταφοι, πάρος λευκόν, γηγελέοι ὁδούτες,
λελειμένος βίστε χρεογος, Ταρταρος, οὐδεώ δενός μυχός,
αργαλέη εἰς αὐτὸν καθόδος, senectutis ante oculos languo-
rem ponunt & infirmitatem; sed & per illam idem regnat
spiritus, eadem in natura ipsa rerum imitanda felicitas,
ejusdem flumen venæ, æquali ubique exuberantis cursu.
Longum foret, plura persegit, neque vocat, Epitheta
τοῖς ὑποειμένοις προσφυῶς ἡμοομένοι sigillatim penitare,
qvum omnibus ex partibus se ultiro oblatura sint sedulis
lectoribus, & ex allatis, paucioribus licet ἀποσπασμα-
ticis, quo habenda loco sint nostri Lyrici artificia, lepo-
res atque joci, periti judices facilime estimaverint.

§. VI.

Id potius agendum nobis superest, ut obiter videa-
mus

mus, qui & qua ratione Anacreonta imitati sint Poëtæ alii. Ac metrum quidem ipsum quibus sequi simul volupte fuit, haut multi adeo olim extiterent, & rari saltem apparent, quorum in nostra hæc tempora conatus servari contigit. Solus fere e Græcis veteribus memorandus THEOCRITUS, cuius àis vengòv Adōnū exstat ἐιδύλλιον, ordine XXX, Anacreonte metro effectum. Recentior haut dubie JULIANUS απὸ ὑπάρχων, ut dicitur, Αγυπτίς, cui in Anthol. a) hæc tribuuntur, & metro, & arguento, & brevitate sua, Anacreonticas redolentia veneret.

Στέφος πλέκων πόδ' εὗχοι

Ἐν τοῖς φόδοις Ερώται·

Καὶ τὰν πτερῶν πατασχῶν,

Εβάπτιον ἔις τὸν οὐρανόν,

Δαεβῶν δὲ ἐπιον αὐτόν·

Καὶ νῦν ἔστω μελῶν μηδέποτε

Πτερῶις γαργαλίζεα.

In Pherecydem epig. incerti auctoris, eodem in opere b) occurrit versibus conflatum Pherecratis, quibus & integrum oden XXX composuisse Anacreontem supra vidimus, & mixtas dedisse alias. Amplius est & paulo diffusius PAULI SILENTIARII, Poëtæ Christiani Sec. VI:ti, poëmatioν ἐις τὰ ἐν ποιήσις θεματα, quod metro Anacreontico legitur quoque in nuper dicta Anthol. c) Παλαιοῖς τίνος ποιτείαι τὸν Ανακρέοντα ᾧδη, quam, ne scio unde excerptam, junxit Faber edito a se Poëtæ d), & post eum alii, Anacreontis & spirat ingenium, & metrum exprimit. Nostræ etati propiores ROBERTUS & HENRICUS STEPHANI, pater ac filius, Græce anacreonticā æmulari lyram nonnunquam conati sunt. Ille Psalmum Davidis III. veritatem hoc modo:

Ω' ραξ, αριθμὸς σειρῶν

Anac-

a) Lib. VII. p. 484. b) P. 528. c) P. 488. d) p. 107. edit. Salm. 1660.

Αναργίων πόσος μοι,
Πόσας ἐμοὶ οἰκανά
Αντήρεσιν οἱ Φάλαργες.
Πολλοὶ ἐμοὶ λέγουσιν
Οὐδὲν Θεῷ μέλει σε,
Οὐ βύσεται σε αὐτός.
Ἄλλ' οἶδα ω̄, Θεός με,
Αργογὸν ὄντα σ' αἰελ. n. τ. λ:

quæ habentur in libello per pulcro, neque ubivis obvio, sub titulo: *Sorghelwes τῆς Χριστιανῶν πίσεως*, edito sine mentione loci A. MDLI forma minima, atque annis adeo haut multis ante obitum literatissimi editoris, recuso dein a filio Henrico cum adjuncta versione Latina. Hic in Anacreontem epigrammate, quod a se vulgato Poëtæ præfixit, ostendit, quam imbibera penitus & suas fecerat, quotquot in Græco insunt, innoxias elegantias. Apud Latinos, qui classici vocantur, & Poëfeos præ ceteris decus sustinuerunt, ne unus quidem extat, qui Anacreontici metri exempla dederit. PRUDENTIUS demum Christianus Sec. IV. Hymnum habet **huc referendm.**

*Ades Pater supreme,
Quem nemo vidit unquam,
Patrisque sermo Christe,
Et Spiritus benigne. &c.*

& CLAUDIANUS in epithalamio Honorii id agit, quod heic taceri non meretur. Post renatas in Europa literas, HENR. STEPH. & ELIAS ANDREÆ in ipso Latine vertendo Anacreonte, N. REUSNERUS, CHR. PELLARGUS, CASP. BARTHIUS, HENR. MEIBOMIUS, VILH. ALARDUS, & potissimum FRID. TAUBMAN-NUS ita metrum illud sunt imitati, ut ad primi simul auctoris rotundam concinnitatem plus minus accesserint. At vero res ipsas, imagines, poëticos flosculos, in Græ-

eo Lyrico obvenientes, e Græcis non minus, quam Latinis, & antiquioribus & recentioribus, plures forte aut expresserunt suis carminibus, aut animo saltim tenuerunt inter singendum, quam ut percenseantur breviori hac opella. *Idyll. THEOCRITI XIX*, quod inscribitur κηριο-κλέπτης, Anacreonte e fonte derivatum totum est, teste oda XL. Cfr. ejusdem idyll. III. II. 13. 14. cum Anacreont. Od. XX. quacum consentilunt etiam ista DIONYSII σοφίσου e).

Εἰδ' ἀνεμος γενόμην, σὺ δέ γε σείχθσα παρ' ἀυγαῖς;
Στήθεα γυμνώσαις, καὶ με πνέοντα λάβοις.

Εἴδε γόδον γενόμην ὑποπέφυξον, ὅφρα με χερσίν
Ἄραμένη, κομίσαις σῆθεσι χιονέοις.

Εἴδε κέφινον γενόμην λευκόχροον, ὅφρα με χερσίν
Ἄραμένη, μᾶλλον σῆς χροτῆς κορέτης.

Oden XI. Anacreontis, folius fere mutato metri genere, ita exhibet PALLADAS f):

Γηραλέον με γυναικες ἀποσκώπτεσι, λέγεσσαι
Εἰς τὸ κάτοπτρον ὁραῖν λειψανον ήλικιν.

Αλλ' ἔγω ἐι λευκὰς φορέω τρίχας, ἔπει μέλανας,
Οὐκ ὄλεγω, βιότῳ πρὸς τέλος ἐρχόμενος.

Ευόδμοις δὲ μυροισι καὶ ἐπιπετάλοις σεφανοισι,
Καὶ βρομίω πανω φρεντίδας αἴργαλέας.

Venustatem Ode XII. εἰς χελιδόνα affequi conatur AGATHIAS SCHOLASTICUS sequenti carmine g):

Πάσσαν ἔγω τὴν νύκτα παύρομαι, ἔπει ἐπέλαθη
Οφθρος, ἐλανῦσαι, μηρὰ χαρβόμενος,

Αμφιπεριζέστι χελιδόνες &c.

Anacreontis illud τὸ δὲ ἄνυρον τις ὅδεν Ode XV. in epigramma ἄδηλον traductum ita sonat:

- - τι γάρ ἄνυρον, η̄ τι τὸ μίδαον,
Οὐδεὶς γρυγνώσκει b).

Progre-

e) Anth. p. 478, 479. f) Ibid. p. 175. g) Cfr. H. Stepb.
Obs. maj. in Anacr. b) Anth. p. 175.

Progrediamur ad Latinos. Initium Odes I:æ Anacreonticæ

Θέλω λέγεντα Ατρεΐδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ἄδεν, &c.

OVIDIUS expressit quodammodo, quando is pariter infastum sibi opus ordiretur:

*Arma gravi numero violentaque bella parabam
Edere, materia conveniente modis i).* &c.

Nempe sicut Ατρεΐδας & Κάδμος cedere ἔσθι Lyram Graeci vatis coacti sunt; ita nec plus five *Trojana bella*, siue *Thebana*, valuisse sibi fatetur in progressu poëmatis k) Latinus, cuius movit ingenium sola Corinna. Nec aliunde, quam ex Anacreontis eadem illa oda, sua hausit Peliagnus Vates, ubi, postquam dixerat:

*Ausus eram, memini, cœlestia dicere bella
Centimanumque Gygen l);*

& deinde in carmen nec admitti posse senserat Jovis fulmina, nec niveos solis euntis equos, nec cantatum Achilleum, nec alterutrum Atridarum; hoc claudit epilogo:

*Heroum clara valete
Nomina.*

quippe quo Anacreonteum plane est: Χαιρότε λοιπὸν ἥμην Ήγεις. Dum porro Latinus canit m):

O utinam fieri subito mea munera possem,
forsan Anacreontaæ odes XX cogitatio in illa eum vota perduxit. Mittimus loca haut pauca tum CATULLI, tum aliorum e Romanis, in quibus joci Anacreontis persimiles inveniantur. Nempe HORATIUS vel maxime is est inter Latinos veteres, qui Græcis ita uti novit, suamque in rem eos convertere, ut vim non modo gravitatemque afflequeretur Alcæi & Stefichori, sublimes impetus Pindari, vividum decus Sapphus; sed & melleam,

i) Lib. I. Amor. El. I. k) Lib. III. El. XI. l) Lib. II. El. I. m) Amor. Lib. II. El. 15. v. 9.

sicub*ī* opus erat, s^vavitatem & molliores lusus Anacreon-
tis. Itaque in fragmentis Anacreonticis quod servatur:
ανακρέοντα δι πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσα κέφαλος, sic effers
Horatius:

Non usitata nec tenui ferar
Penna biformis per liquidum æthera
Vates: neque in terris morabor.
(Longius o).

Illud: Οὐδὲ τε νεθεὸν νεοδηλέος
Ταλαιπνὸν, ὃς τ' ἐν ὑλῇ
Κεράσσων ἀπολειφθεὶς
Απὸ μητρὸς ἐπτοίθη,

Ita æmulatur:

Vitas binnuleo me similis Chloë,
Quærenti pavidam montibus aviis
Matrem, non sine vano
Aurarum & silue metu p).

Sodales convivas, ne læta inter pocula tumultuantur
barbarorum ἀναρτοποτῶν more, adhortatur in fragmen-
tis Anacreon:

Δῆτε, μηκέθ' ἔτω
Πατείγω τε καλαλητῷ
Συνθιήν πόσιν παρ' ὅνω
Μελετῶμεν, κ. τ. λ.

neque aliter Venusinus:

Natis in usum lætitiae scyphis
Pugnare, Ibracum est: tollite barbarum
Morem, verecundumque Bacchum
Sanqvineis prohibete rixis r).

quibus consentit epigramma Anacreonticum:

Οὐ φίλος, ὃς κρατῆι παρὰ πλέω ὀιοποτάζων,
Νεινεαὶ μὲν πόλεμον δαρεύενται λέγει.

Horatianas Odas implent roſe, corolle, unguenta, cete-

D

raque

e) Od. 20. Lib. II. p) Od. 23. Lib. I. r) Od. 27. Lib. I.

raque luxus & voluptatis instrumenta, in conviviis & secessibus amoenioribus haut facile desideranda. Hæc, nisi nos valde decipit comparandi speciosus labor, ex Anacreonteis μερίσειν, δόδοις κράτεται πυκάσθειν, μύροι καταβρέχειν υπήνην, μυρω τέγγειν δέμας, δόδοις κατασέφειν ηάρηνον, σεφαντόκες θάνιθων ἀμφιπλέκειν κροτάφοις, πάισειν μεμυρισμένος, ι. τ. λ., profluxere. Flagrans amor Horatii circa ietur ulcerosum ^{s)} est ἔως Anacreontis ταῦνων & τύπτων μέσον ἥπας ^{t)}. Iradere tristitiam & metus, protervis in matre Creticum portare ventis ^{u)}, est ἀποδρόπτειν μερίμνας Πολυφροντίδας τε βλάστες Εσ ἀλιτύπτες αἵτας ^{v)}. Putres oculi ^{w)} sunt βλέμμα ὑγεὸν ἀσ Κυθήης ^{x)}. Letus in præsens animus, qui, quod ultra est, oderit curare ^{a)}, Anacreonti suum illud:

Τὸ σῆμέρον μέλει μοι,
Τὸ δ' ἄνγιον τὸ σῖδει ^{b)};

& Horatio:

*Quis scit, an adjiciant hodiernæ crastina summa
Tempora Di superi ^{c)}?*

Suggerit. Choreis aptiorem & jocis ludoque ^{d)} vidit Horatius eumdem, quem φιλοπαιγνιονα ^{e)} & λυσιπαιγνιονα ^{f)} contulit Anacreon. Ολύγην κόνιν, οσέων λυθέντων ^{g)}, intuebatur, qui,

*Nos, ait, ubi decidimus,
Pulvis & umbra sumus ^{h)}.*

Querelam: Σοφίη, τρόπος πατεῖται ⁱ⁾.
Μόνον ἀργυρον βλέπεται,

repetit Horatius, quando

*Contra lucrum nil valere candidum
Pauperis ingenium ^{k)}*

pervi-

^{s)} Od. 25. Lib. I. ^{t)} Od. III. v. 27. ^{u)} Od. 26. Lib. I.
^{x)} Od. XXXIX. 5. 6. 7. ^{y)} Od. 36. Lib. I. ^{z)} Od. XXVIII.
21. ^{a)} Od. 16. Lib. II. ^{b)} Od. XV. 9. 10. ^{c)} Od. 7. Lib. IV.
^{d)} Od. 19. Lib. II. ^{e)} XLII. 2. ^{f)} XXXIX. 9. ^{g)} IV. 9. 10.
^{b)} Od. 7. Lib. IV. ⁱ⁾ Od. XLVI. 6. 7. ^{k)} Od. XI, Lib. V.

perviderat.

Φύσις κέρατα ταύροι,
Δέουσι χάσμ' ὁδόντων I) u. τ. λ.

est Horatio: *Dente lupus, cornu taurus petit m.*

Sed & in Poetas Europaeorum gentium, quorum
sua quisque vernacula lingua scripserunt, haut parum
dimanant Anacreontea ex origine gratiarum, ostendent
facile, qui recentiori illa, quam vocamus, bella lite-
ratura instructiores fuerint. Nobis, qui & literarior
stupellectilis laboramus penuria, & temporis angustia,
in presenti sufficerit, pauca haec atrulisse de principe
illo facetiarum architecto; quem & prisca ætas
omnis suspexisset, & nostra sequeretur, si in argumen-
tis diligendis eadem usus verecundia fuisset, qua
quidem ingenii multo amoenissimi gavisus
est facultate.

I) II. l. m) Sat. I. lib. II.

MOZI TANTUM.

Clarissimo

DOMINO CANDIDATO

EPHRAIMO AXELSSON,

Amico Dilectissimo.

Scandit Apollineas gressu properante Cathedras
AXELSSON, facilem Pallade dante viam.
Annis est Juvenis, tamen haud juvenilia traetat;
Ingenii & morum nam gravitate vir est.
Hunc Sophies ornat large conqesta supplex,
Partus & exulta mente laboris honos.
Huic bona sors studiumque ardens Hebræa reclusus
Atria, & Eoi que monimenta soli.

Hule

Hunc etiam antiquos volupe est vidisse Poëtas;
Dat præsens diætis pagina docta fidem.
Fortunate Parens, Tu nunc cape gaudia; natus
Hic Patris augebit nomina clara sui.
Lætague tot, Juvenis, numeras qui pignora sortis,
Macte. Sit incepitis aura secunda Tuis!

Mariæfredæ, D. XV. Aprilis,
Anni MDCCLV.

Applaudere voluit

PETR. HEDBERG,
V. D. M.

Till
Philosophie CANDIDATEN,
Herr EPHRAIM A. AXELSSON,

Wånskap byggd på bergfast grund
Mig att Er lyckö ska dritwer,
Wärde Wån, som åter gifwer
Prof utaf Ert lärdoms pund.

J Er giordt i älrenens vår,
Bland de witre ren så färdig,
Att J till den lön fins wårdig,
Som tillkommer manna-år.

Tagen då i åraus skyggd
Helt förmögd emot den heder,
Som af hjertat önskas Eder,
Ock som swarar mot Er dygd.

JOH. GUST. WOLLRATH.